

Mateřídouška

Časopis pro nejmenší čtenáře

MALÝ ZAHRADNÍK

Zdeněk Kriebel

Já mám v okně květináč,
hádej, hádej nač.
Foukne-li však vítr vonný,
rozkolíbá v něm dva zvony.

Zalívám tam, zalívám
v hrnku z červenavé hlíny
sněhobílý tulipán
pro ty oči mamčiný.

Druhý hrnek tajemný je,
ale v hlíně už to žije.
Seli jsme tam s tátou kvítí,
které prý jak nebe svítí.

Klíčku, lístku, prosím, květe,
už si hlínu odemkněte,
pusťte k slunci fialinku,
vždyť je — k svátku pro maminku.

KAPITÁN

J. Binek — J. V. Svoboda

Mnoho krásných sovětských lidí jsme poznali při své cestě po Černém moři. Často na ně vzpomínáme, ale nejčastěji na muže s tváří ošlehanou vichry, na přísného, ale laskavého kapitána našeho parníku.

Hovořili jsme s ním dvakrát. Po prvé — za krásného slunného počasí — jsme se s ním zastavili na palubě. Vyprávěl nám o Černém moři, o místech, kde budeme kotvit, o parníku. Když jsme ho požádali, aby nám vyprávěl něco o sobě, o svém životě a o tom, jak bojoval za války, mávl jen rukou a s úsměvem řekl:

„Však víte, jsem kapitán. A za války? Bojoval jsem jako všichni.“

Potom nám ještě ukázal Hadí ostrov, který se právě vynořil v dálce, a odešel.

Nu — a nedověděli jsme se o něm nic.

A druhé setkání s ním? To bylo tak: Jednou k ránu se probudíme oba současně ve své kabině. Máme takový zvláštní, nepříjemný pocit, hned jako by nám kdosi neviditelný zvedal do výšky hlavu a hned zase jako by nám nohy letěly nahoru. Až se nám z toho hlava točí. Krůček za krůčkem jsme došli ke kulatému okénku a v šeru rozeznáváme rozvlněnou hladinu moře. To jenom na chvíli —

vzápětí moře mizí a před očima máme mrak. Za chvíli zase hladina — a zase mrak. A tak pořád dokola. „Bouře,“ říkáme jedním dechem.

Ten den vyšel málokdo na palubu. Jít po palubním ochozu, to bylo jako jít po laně, třebaže zábradlí bylo po obou stranách. Došli jsme kousek, nohy se nám podlamovaly, vítr nám bral dech. Vracíme se zpět a vtom jde proti nám on — náš kapitán. S dalekohledem v ruce, s klidnou tváří pozoruje moře. Našlapuje ze široka, ale pevně. Nepřidrží se ničeho.

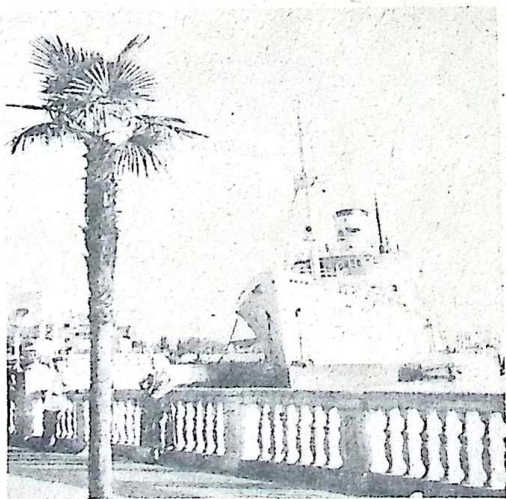
„Opatrně, opatrně!“ volá na nás a jeho soustředěnou tvář se mihne laskavým úsměvem. „Trošku se to houpá, vidíte!“ A již zase kráčí jistým krokem dál, vychází po schodech a míří ke svému kapitánskému můstku. Díváme se za ním plni obdivu.

Na tyto dvě chvíle s kapitánem jsme si vzpomněli později, když jsme hovořili s mladým námořníkem o plavbě, o parníku a dostali jsme se při řeči i na kapitána.

„Copak náš kapitán! Chlapík!“ usmál se hrdě námořník. „S takovým hrdinou se hned tak nesetkáte!“ A na naše tázavé pohledy pokračoval: „Cožpak vy nevíte, že ho naše sovětská vláda vyznamenala nejvyššími řády?“

Se zatajeným dechem posloucháme vyprávění o našem kapitánovi, o tom, jak za války zachránil stovky lidí, když je za prudkého ostřelování odvážel z obleženého města Oděsy. Stovky lidí zachránil, ale sám jen tak tak vyvázl živý. Ztratil však — obě nohy. Má, stejně jako letec Maresjev, protézy — ale po palubě chodí lépe než my, zdraví.

A teprve tehdy jsme pochopili, kolik statečnosti, kolik nezlomné vůle je v tom prostém, skromném a laskavém kapitánu-hrdinovi.

VELITEL RUDÉ ARMÁDY

Boris Žitkov

Jednou jela maminka s malými dětmi do města. Již vjížděly do ulic, když vtom se koně něčeho lekli a dali se do prudkého běhu. Kočí natáhl ze vší síly otěže, naklonil se dozadu, ale koně nic necítí, ženou se tryskem, div že se bryčka nepřevrhne.

Maminka objala děti a volá: „Zadržte koně! Zadržte je!“

Mimojdoucí lidé uskakují stranou, tisknou se k domům a křičí: „Zadržte je! Zadržte je!“

Proti nim jede kočí s vozem sena. Kočí se lekl, vyhnul se tak prudce, div že svůj vůz nepřevrhl a volá: „Zadržte je! Zadržte je!“ Avšak bryčka letí, koně uhánějí jako splašení. Už už se bryčka poláme

a všichni spadnou na kamennou dlažbu.

Najednou vyjel z ulice velitel Rudé armády. A bryčka jede přímo na něho. Velitel pochopil hned, co se stalo. Nekřičel vůbec nic, obrátil jenom svého koně a postavil se bryčce napříč.

Všichni se dívali, čekali, že velitel úskočí s koněm, až se splašení koně příženou blízko. Ale velitel stojí, kůň pod ním se ani nehne. Již již na ně naletí bryčka — vtom se koně vzpamatovali a zastavili se. Jen tak tak, že nedojeli až k veliteli.

Ten však jenom pobídl koně nohou a jel svou cestou dál.

Z ruštiny přeložil H. P.

Lidové ukolébavky

Zahrajte ztichučka
javorové husle,
nech mně můj syneček
na chvílečku usne.

Z Moravy

Hajej, dadej, špalíčku,
uvařím ti kašičku,
dobrou, ječnou, rosnou,
ovesnou i prosnou.

Ze Slezska

Neplač, Janku, neplač,
koupíme ti plakáč,
až naplačeš plný,
koupíme ti jiný.

Z Moravy

V luhačovském zámku
hrajú na cimbálku,
halaj, belaj, moje díťa,
dám ťa do kočárku.
Dám ťa do kočárku
s vranými koníčky,
pojedeme, poběžíme,
kde hrajú huslíčky.

Z moravského Zálesí

DESET BEZ PĚTI

Zdeněk Florián

Jirka má sestru Evu. Oba už chodí do první třídy. Jednou dostali domácí úkol: sečítání a odčítání. Oba se sklonili nad početníky a počítali a počítali. Tu oknem do pokoje nahlédl kousek modrého nebe. Zacyrklikal pták a sluníčko zazářilo. Jirka si vzpomněl na prázdniny, na hezké chvíle u babičky a vtom udělal do sešitu chybu! Opravdu chybu! Napsal do početníku, že deset bez pěti jsou čtyři.

„Deset bez pěti je přece pět,“ radila mu Eva. Jirka se zamračil.

„Kdepak, čtyři!“ řekl.

„Pět!“ stála na svém Eva.

„Čtyři!“

„Pět!“

„Čtyři a basta!“ rozzlobil se Jirka. Věděl o chybě, ale přece si nenechal on, kluk, radit od děvčete! „Jestli ještě cekneš, zatahám tě za vlasy!“ křičel.

„Co se děje?“ Do pokoje vešla maminka.

„To Jirka, mami. Udělal chybu!“

„Jakou chybu?“

„Napsal do sešitu, že deset bez pěti jsou čtyři,“ vysvětlovala jí Eva. Jirka stál zamyšleně u okna.

„A zrovna jsou! Jsou!“ dupl zlostně nohou. „Ty holko holčiči!“

Eva se obrátila na maminku: „Že to není pravda?“

Maminka se trochu zamyslela a pak se trošičku usmála. Ale jen pro sebe, aby jí nikdo neviděl. „Inu, když to Jirka myslí,“ promluvila, „když to Jirka tvrdí, bude mít asi pravdu. Chodí do první třídy, tak už musí umět počítat.“

Ale Eva se nedala.

„Vždyť já už chodím také do první třídy a paní učitelka říká — —“

„— počkej, Evo!“ přerušila ji matka.

„Paní učitelka nás učila,“ stála na svém Eva, „že — —“

„— počkej, Evo!“ přerušila ji znovu maminka a odešla do kuchyně. Za malinkou chvíli se vrátila. V ruce nesla misku s krásnými, červenými jablky.

„Nechte toho hašteření a raději se najezte!“

Jakmile Jirka uviděl krásná jablka, zapomněl na hádku a hned se hnál k misce.

„Jeje! Jablíčka!“

„Jen ne tak rychle,“ volala maminka. „Těch deset jablíček musíme přece rozdělit. Jirka říká, že deset bez pěti jsou čtyři. Tak: jedna, dvě, tři, čtyři. To jsou pro Jirku. A ostatní dostane Eva, viď Jirko?“

„Ne! Ne!“ vykřikl Jirka. „Deset bez pěti je přece pět!“

CHŮVA

Jiřina Lišková

Maruška a Jitka jsou sestry, to pozná každý hned na první pohled. Obě světlavé, modrooké, baculaté... Maruška už chodí do první třídy, Jitka půjde do školy až za dva roky, proto je o kousek menší.

Teď sedí obě u stolu a svačí. Maruška ukusuje z rohlíku, mračí se, nemluví. Jitka sama o jídlo nestojí, hýčká v náruči ušmudlanou Nánu a domlouvá jí: „Jez, malá, budeš mít červené tvářičky, mléko je zdravé.“ Nahnula hrneček víc, než chtěla, a mléko ukápló panence na šaty. „Vidiš, zase tě musím převléknout!“ Jitka vytáhla zpod otomanu velkou krabici — panenčin šatník.

„Jitko, kdo bude za tebe pít mléko?“ zahrozila na ni maminka. Děvčátko se poslušně vrátilo k svému hrnečku.

„Musím už jít,“ loučila se máma.

„Buďte tady hodné. Maruško, ven nesmíte, Jitka kašle. Pěkně si hrajte, já se brzy vrátím.“

„Jo, brzy,“ nakrčila Maruška nosík. Sedla si k oknu, přitiskla tvář na sklo a smutně se dívala ven. Svítilo slunce. Přes noc zmizel se silnice všechen sníh, jen ve struhách se ještě držel, špinavý a rozbředlý. Vtom ji Jitka zatahala za rukáv. „Pojď si hrát!“ pobízela ji.

„Dej mi pokoj!“ utrhla se na ni Maruška. „Podívej se, jak je venku hezky a já abych kvůli tobě seděla doma!“

Maličká se nechápavě podívala na sestru, pak začala natahovat moličky.

„Nebreč... nebreč,“ polekala se Maruška. „Budeme si tedy hrát.“

Jitce rázem oschly slzy. „Uděláme si „kuchyňku“, ano?“ a hned začala

stavět z polštářků na pohovce „světničku“ pro svou Nánu. „Přines si také panenku, máš takovou hezkou.“

Maruška odešla do pokoje. Otevřela zásuvku prádelníku. Rozbalila hedvábný papír. Její panenka — Tonička — byla opravdu krásná. Čistá, jako by ji právě vyndali z výlohy. Měla tmavé vlásky spletené v copánky, puntíčkové šaty, bílé střevičky. Maruška ji láskyplně pohladila, pohoupala... Sotva však slyšela vrznout dveře, rychle zabalila panenku do papíru a přivřela zásuvku.

„Moje Tonička je nemocná. Kašle, musí ležet, nemůžeme si s ní hrát.“

Jitka se zklamaně vrátila do kuchyně.

Zbouraly „světničku“ a udělaly z polštářků tunel. Nánu posadily do auta a vozily ji tunelem.

„A teď ji převléknú,“ rozhodla se náhle Jitka, která svou panenku velmi ráda oblékala.

„Ne, ještě bude jezdit,“ řekla Maruška.

„Až jí dám jiné šaty,“ umínila si Jitka a chytila panenku za ruku, Maruška za druhou. Každá tahala panenku k sobě.

„Pusť ji, je má!“ křičela Jitka.

„Nepustím!“

Vtom něco zapraskalo. Maruška se překulila na pohovku, Jitka se svalila pod stůl. Panenka ležela mezi nimi — bezruká.

„Mo — je — Ná — na!“ vzlykala Jitka. Sedla si na lavičku ke kamnům, tiskla k sobě panenku a plakala tak lítostivě, že i Maruška měla slzy na krajíčku. Marně sestřičku těšila.

„Jdi pryč,“ odstrkovala ji Jitka. „Jdi pryč! Proč — jsi — jí je u-trh-la?“ a nové slzy se jí kutálely po tvářích.

Maruška nevěděla, co počít. Bylo jí smutno, i slunce se kamsi schovalo, ulice byla hned studená a neveselá. Soumrak nahlédl do kuchyně.

„Neplakej už, maminka ti Nánu spraví... zatím... ti půjčím... svou Toničku...“ sotva to dořekla, jako by jí spadl kámen se srdce.

Jitka nedůvěřivě pozdvihla hlavu, přestala vzlykat, a když jí Maruška položila do náruče svou krásnou panenku, usmála se šťastným úsměvem. „Udělám jí „pokojíček“,“ rychle bourala tunel. A do „pokojíčku“ z polštářků posadila obě panenky, ručičky dala do auta, aby se neztratily.

Když se paní Čermáková vrátila z práce, našla obě dcerky, jak si hrají. Jitka jí hned ukazovala Nánu.

„Je raněná, nemá ručičky...“

„Vyléčíme ji, nic se neboj,“ ujistila ji máma. „Vezmeme nit, jehlu a všecko bude v pořádku.“ Pak se zkoumavě podívala na obě děvčátka: „A kdopak Nánu tak zranil?“

„Já!“ „Já!“ řekly obě najednou.

SNĚŽÍ

Antonín Pojar

Sněží, sněží! To je krása!
Sníh mě chladí do tváře.
Na pole už také střásá
krajkované polštáře.

Stráň je jako ze smetany.
Chaloupky jak od mouky.
Sníh se sype na vše strany,
smrkům kráslí klobouky.

Vítr hvízdá nad krajinou,
čechrá sypké polštáře.
Pole si v nich odpočinou,
budou svěží na jaře.

JEDEME

Věra Trojanová

Sáňky už jsou s půdy dole,
myši zlobí ve stodole,

ven se bojí — tam je mráz.
To já vezmu sáně zas,

sednu na ně jako loni,
už mě nikdo nedohoní. —

Vozím Vaška, Pepíka,
pes za námi utíká.

Rídím sáně jen to sviští,
jedeme jak na kluzišti.

„Srážkááá“ — Pepík, Vašek, já —
už jsme vzhůru nohama.

ŘÍKADLO

A. Janotová

První, druhá, třetí,
pospíchají děti.
Čtvrtá, pátá, šestá,
běží domů z města.
Sedmá, osmá, devátá,
cesta sněhem zavátá.
Nežli řeknu desátá,
už bouchají na vrata.

LEDŇÁČEK ZPÍVÁ...

Milan Pavlík

Ťuk, ťuk! Ťukám do ledu,
ztuhlou řeku rozjedu,

ať si jede s ledy svými,
dost již bylo u nás zimy,

dost již bylo u nás ticha,
ze spaní prý jabloň vzdychá,

ťukám na led, ťuk, ťuk, ťuk!
Ať zní brzy cvrček z luk.

SNÍH A SLUNÍČKO

Oldřich Syrovátka

Jen zasvitlo slunce zlaté,
už se, pole, zelenáte.

Kam se poděl bílý sníh?
Včera ležel na polích.

Přikryl každé poličko.
— Nevíš o něm, sluníčko? —

— Proměnil se v pramínky,
přeskakuje kamínky. —

Pohádkové hrášky

Zdeněk K. Slabý

„V jaké době to žijeme,“ naříkal jednou Vítek. „Jsou auta a letadla, je film i televize. Ale jak jinak se musilo žít, když to ještě bylo na světě jako v pohádkách. Kdybych se byl narodil už tehdy, mohl jsem třeba mít létací koberec. Nebo oslíčka, který se otrásl a už bylo plno peněz. Nebo sedmimílové boty. Ale nejraději bych měl stoleček, který by se sám prostíral. A co ten čarovný obušek. Kdybych řekl: „Obušku, z pytle ven!“, vyskočil by a zmlátil Jardu Boučku, co mi pořád nadává.“

Přes všechno žalování se žádná z těch zázračných věcí před ním neobjevovala.

A tak Vítkovi nezbylo nic jiného než pustit se do úkolu, který dostali ve škole. „Zasadte si každý do květináče nějakou květinu nebo rostlinu,“ řekla jim soudružka učitelka, „a pozorujte ji, jak roste.“

Vítek si zasadil hrášek.

„Alespoň z toho bude nějaký užitek,“ zamnul si ruce, když práci dokončil.

Té noci se mu zdál podivný sen. Hrášek vzklíčil a před jeho očima vyrostl, zacinkal svými lusky a hovořil: „Vítku, když budeš něco potřebovat, utrhni jeden lusk, vyndeš jeden hrášek a sevři jej v jedné ruce. Každý hrášek ti splní jedno přání.“

Vítek se probudil, rozsvítil, ale v květináči byla jen hlína.

„Však vyroste,“ zasmál se. „Pak že už dnes nejsou pohádky.“

„Co svítíš?“ vzbudila se maminka.

„Ale nic,“ zhasínal rychle. Jen aby se nezeptala na hrášek. Nikomu nic neřekne, sám si vymyslí všechna přání.

Od té doby byl jeho jedinou starostí hrášek. Každý den se chodil na květináč dívat, pilně ho zaléval.

***

„Chceme si koupit dohromady loďku,“ oznámil jednou Vítkovi kamarád Jirka. „Budeme v létě jezdit po řece. Nechceš se k nám přidat? Každý si ukládáme na knížku peníze, které dostaneme.“

„Kolik je vás?“ ptal se Vítek.

„Devět. Byl bys desátý,“ přemlouval ho Jirka.

„Nebudu,“ mávl pyšně Vítek rukou. „Když budu chtít, budu mít sám třeba dvě loďky.“

„Ještě rád přijdeš a budeš se chtít svézt.“

Ale Vítek s ním už neztratil ani slova.

„Když je takový, tak ho ani jednou nesvezeme, ruku na to,“ domlouval se Jirka s kamarády. „Všechny ostatní ze třídy svezeme, ale jeho ne.“

Kdepak by se Vítek staral o jejich loďku! Hlavně aby hrášek dozrál.

Konečně se toho dočkal. Lusky nabobtnaly.

Pohádka začíná . . .

Vítek rozevřel lusk. Usmály se na něho lesklé kulaté hrášky. Vzal jeden do ruky a . . . Co si přát? Jenom nějaké přání na zkoušku. Třeba tohle: „Ať tu leží na stole namalovaný výkres, co máme zítra odevzdat ve škole!“ Zavřel oči, zase je otevřel — nic. Výkres na stole nebyl.

Třeba je to špatný hrášek!

Vzal druhý hrášek do druhé ruky: „Ať je tu na stole mísa pomerančů!“ Zavřel oči — už se mu sbíhaly sliny — otevřel oči, nic.

Od třetího hrášku chtěl loďku. Nic.

A tak Vítek poznal, že hrášky jsou jen hrášky a pohádky jsou pohádky a . . .

Vyšel si ven k řece. Kluci tam jezdili na loďce a radostně křičeli.

Vítek se smutně obrátil a šel na druhou stranu. Jeho by jistě nesvezli. To je jako kdyby šel na maliny do lesa v zimě.

O LAKOMÉ SELCE

V Kamenci žila jedna lakomá selka, která ani chase, ani jiným chudým lidem nepřála, jenom vždycky do velké, železnými obručemi okuté truhly peníze snášela.

Jednou slyšela od jakési staré baby, že prý na malé Hůrce je pod jedním velkým kamenem zakopán poklad a že ten poklad otvírá se jen jednou do roka, a to na Velký pátek. Tu si selka umínila, že musí ten poklad dostat. Na Velký pátek šla opravdu na malou Hůrku k tomu kameni a čekala, co se bude dít. Nečekala dlouho.

Velký kámen se pohnul a pod ním zasvítila hromada zlata. Rychle si selka nahrabala do zástěry a utíkala domů. Sotva ušla kousek cesty, potkala pěkně oblečeného člověka. Ten ji zastavil a ptá se jí, proč tak utíká a co to nese v té zástěře.

„Kamení!“ odsekla mu selka pohněvaně a utíkala dál.

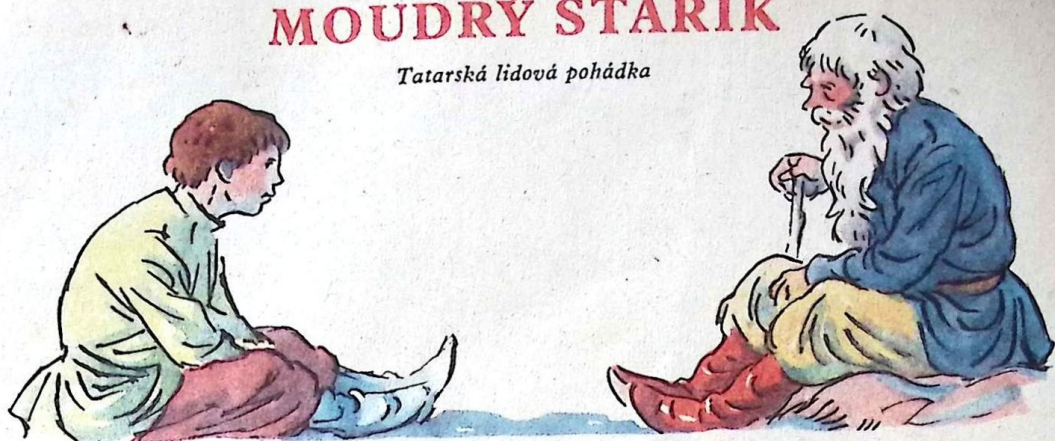
Když přišla domů a chtěla zlato vysypat, měla místo něho v zástěře doopravdy kamení. To měla za to, že byla taková lakomá.

(Podle J. Polívky „Povídky lidu opavského a hanáckého“ zpracoval Jan Červenka)

MOUDRÝ STAŘÍK

Tatarská lidová pohádka

Byl jednou jeden car, který byl velice krutý. Nenáviděl staré lidi. Rozkázal, aby byl zabit každý, komu uplyne sedmdesát let. Nelítostný car říkal: „Stejně nejsou k ničemu!“

V carském hlavním městě žil mladík, který měl sedmdesátiletého otce. Mladík měl tatínka moc rád. Proto ho skrýval, aby ho uchránil před smrtí. Každý večer přišel k otci a vyprávěl mu, co ve dne viděl a slyšel.

Jednou večer se ho tatínek jako jindy tázal:

„Co je ve světě nového, chlapče?“

Mladík vyprávěl:

„Dnes přišel car se svými vezíry na břeh řeky. Ve vodě spatřil blýskající se drahokam a přikázal, aby drahokam vytáhli z vody. Když se plavci ponořili do vody, drahokam pod vodou nenašli. Když se vynořili, drahokam se jako dříve leskl na dně řeky. Car i jeho vezíři nemohli zjistit, kde se tento kámen nachází.“

„Chlapče, řekni mi, je na břehu strom?“ — zeptal se stařík.

„Ano. Jeho větve visí nad vodou

přesně na tom místě, kde car spatřil drahokam,“ odpověděl mladík.

„Je na tom stromě hnízdo?“ znovu se zeptal stařík.

„Ano.“

„Drahokam neleží na dně řeky, ale v ptačím hnízdě a ve vodě se leskne odlesk jeho záře,“ řekl s jistotou stařík.

Ráno šli car a vezíři ke břehu řeky a zjistili, že kámen se tam stále blýská. Když se plavci potopili, nic tam nebylo. Vezíři přemýšleli, a nedovedli to pochopit. Tu předstoupil před cara mladík, poklonil se a řekl:

„Dovol mi, veliký care, abych ti něco pověděl. Nehledej kámen ve vodě, hledej ho v hnízdě. Vidiš ten strom? Na tom stromě je hnízdo a v hnízdě leží drahokam.“

Car přihmouřil oči a vezíři se rozběhli ke stromu. Za chvíli přinesli carovi drahokam veliký jako husí vejce. Car se podívil.

„Říkáte, že jste učenými lidmi. Vždyť jste hloupější než tento mladík,“ plísnil své vezíry.

„Kdo ti to řekl?“ zeptal se mladíka.

„Sám jsem na to přišel,“ odpověděl mladík.

Vezíři zanevřeli na mladíka, protože je zahanbil před carem. Rozhodli se, že mladíka sprovodí se světa. Přišli k carovi a řekli mu:

„Mladík se vychloubá, že prý vše na světě uhádne. Ukaž mu, panovníku, dva hřebce, kteří budou vypadat úplně stejně. Ke koním se nesmí přiblížit. Ať uhádne, který hřebec je mladý a který starý.“

„Dobře,“ souhlasil car.

Dal si zavolat mladíka a řekl mu:

„Přiď sem zítra. Ukážeme ti dva hřebce. Budeš hádat, který z nich je mladý a který starý.“

Mladík se carovi uklonil a vrátil se smutně domů. Doma šel mlčky ke svému otci a sedl si vedle něho.

„Nač myslíš, synku?“ — zeptal se stařík.

„Tatínku, uhádl jsi, kde je draho-kam. Našli ho v ptačím hnízdě. Car mi však nyní přikázal, abych přišel zítra, a dal mi další úkol.“

Mladík vyprávěl otci, co má zítra uhádnout.

„Nenaříkej, synku! Není to nic těžkého. Zítra půjdeš do carského dvora. Když hřebce vyvedou, dívej se pečlivě, jak jdou. Mladý hřebec neudělá klidného kroku, začne hned poskakovat. Starý hřebec zase kroutí hlavou a mladému ustupuje.“

Druhý den ráno přišel mladík do carského dvora. Zakrátko přišel car

se svými vezíry. Car mávl rukou. Přivedli dva úplně stejné hřebce. Jeden z nich stále poskakoval a klidného kroku neudělal, kdežto druhý při chůzi kroutil hlavou.

„Tenhle je mladý a tenhle starý hřebec,“ řekl mladík.

Když mladík uhádl hádanku, připravili mu vezíři druhou. Přikázali, aby byly otesány dvě stejné klády. Mladík měl uhádnout, které břevno je z horní poloviny stromu a které ze spodní.

Vrátil se smutně domů. Přišel k otci a vyprávěl mu o novém úkolu. Staříčkový tatínek ho uklidnil:

„Nenaříkej, synku! Hádanka není těžká. Řekni, aby dali klády do vody a dobře se dívej. Kláda z horní poloviny stromu vyplave celá nad vodu. Kláda ze spodní poloviny stromu bude ponořena jedním koncem ve vodě.“

Ráno přišel mladík na stanovené místo. Tam ležely dvě stejné klády. Car řekl mladíkovi:

„Zde jsou dvě břevna. Nedotýkej se jich. Uhádneš, které bylo zhotoveno z horní a které ze spodní poloviny stromu?“

„Dejte obě klády do vody,“ požádal je mladík.

Obě klády dali do vody a hned jedna z nich vyplovala celá nad vodu, kdežto polovina druhé klády byla ponořena pod vodu.

„Toto je horní část stromu a toto je spodní část,“ řekl jistě mladík.

Car se podívil a zeptal se ho:

„Kdo ti to řekl?“

„Sám jsem na to přišel,“ odpověděl mladík.

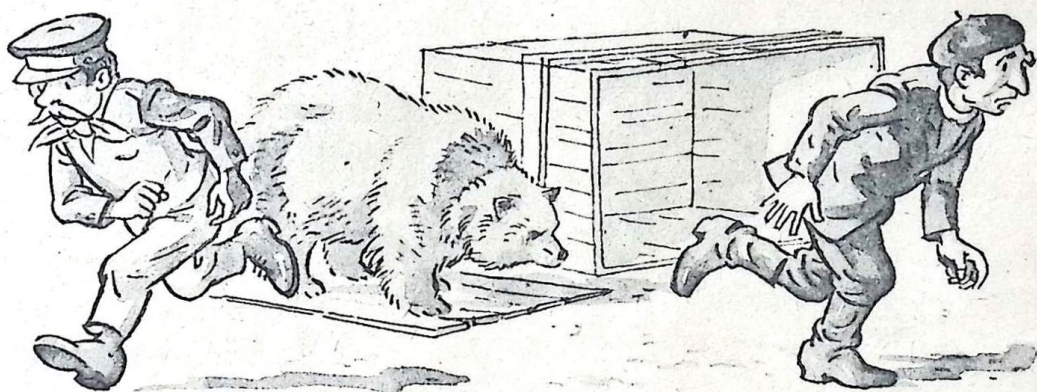
„To není pravda! Tys ještě mladý a nezkušený a nemůžeš to vědět. Řekni pravdu! Kdo ti to pověděl? Neřekneš-li to, dám tě popravit,“ pravil car.

„Co se má stát, stane se. — Řeknu tedy pravdu,“ pomyslí si mladík a odpověděl.

„Řekl mi to otec, kterému je již sedmdesát let. Schovávám ho, abych ho zachránil před smrtí.“

„Vida, i staříci jsou k něčemu dobří. Bez nich se nelze obejít!“ — řekl car a zrušil svůj krutý rozkaz.

Přeložil Miroslav Černý

JAK SE MEDVĚD PROPADL

Jiří Felix

V pevné kleci byl ohromný hnědý medvěd. Zaměstnanci zoologické zahrady se rozhodli, že starého bručouna přemístí do většího prostoru.

Čtyři ošetřovatelé přinesli velkou bednu, aby do ní medvěda nahnali a pak ho pohodlně převezli. Starý medvěd mručel, a když ošetřovatelé

přistrkovali bednu k silným mřížím, pokyvoval hlavou se strany na stranu. Jeden ošetřovatel otevřel dvířka klece i bedny. Medvěd nahlédl do temnoty, ale dovnitř se mu nechtělo. Jen hlavou stále pokyvoval. Náhle medvěd zavětril. Do bedny padl kus voňavého masa. Pocítil hlad.

Neodolal! Opatrně krok za krokem lezl pro maso. Buch! Dvířka za ním spadla a byl zavřený.

S každé strany bedny si teď stoupili dva ošetřovatelé a uchopili ji. Vyzdvihnou ji s medvědem na vozík. Hej rup! Bedna vyletěla vzhůru. Ale vždyť je nějak lehká! Prohnilá podlahy se s medvědem propadla! Ošetřovatelé odhodili bednu a kaž-

dý se honem běžel někam schovat.

Co teď udělá medvěd? Nenapadne je? Budou ho muset zahnat tyčemi?

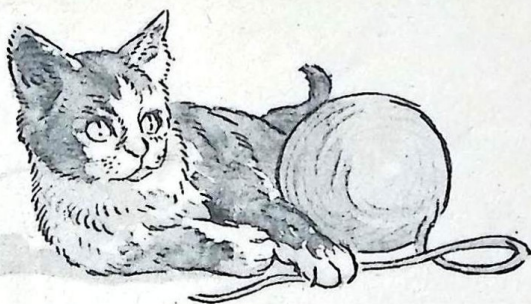
Medvěd stojí na prohnílému dnu a pokyvuje hlavou. Náhle se obrátí a rozvážným krokem zamíří zpátky do své klece. Ošetřovatelé za ním zavřeli rychle dvířka a šli hledat novou bednu. Tentokrát si ji určitě lépe prohlédnou!

KDO TO VÍ -- DOPOVÍ

A. Janotová

Někdy skáče po klubíčku,
někdy usne na střevíčku.
Zamysli se drobátko:
to je přece .....

V noci houká, v lese slídí,
ale ve dne špatně vidí.
Zamysli se znova.
To je přece .....

HÁDANKA

Karel Kapoun

Když já hodím udičku,
našpulí to hubičku.
Když já hodím oblázek,
vystrčí to ocásek.

Toto číslo ilustroval Josef Paukert.

Řídí Jiří V. Svoboda s redakčním kruhem. (J. Alda, J. Binek, Dr. J. Červenka, V. Chmelík, O. Kryštofek, E. Kučerová, J. Otčenášek, O. Syrovátka.) Technická redaktorka Olga Fischerová.

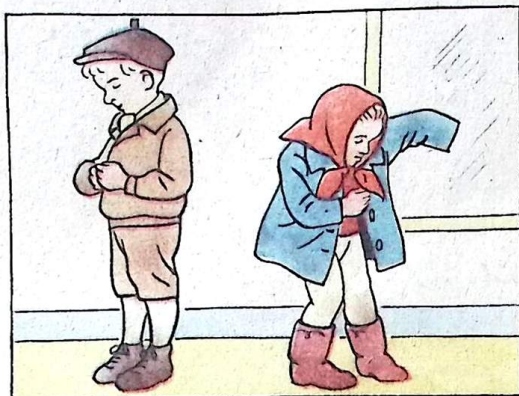
Vydává ÚV ČSM v Mladé frontě. Tiskne SVOBODA, grafický závod, n. p., Praha XVI. Toto číslo vyšlo 15. února 1956. Vedoucí redaktor Jiří V. Svoboda. Cena jednotlivého čísla 60 hal. Redakce Štěpánská 61, Praha II, tel. 22-79-09. Administrace Praha 3 - Nové Město, tel. 22-41-41. Účet Státní banka československá č. 7-9404. Informace o předplatném dodá každý poštovní úřad a doručovatel.

Rozšiřuje Poštovní novinová služba.

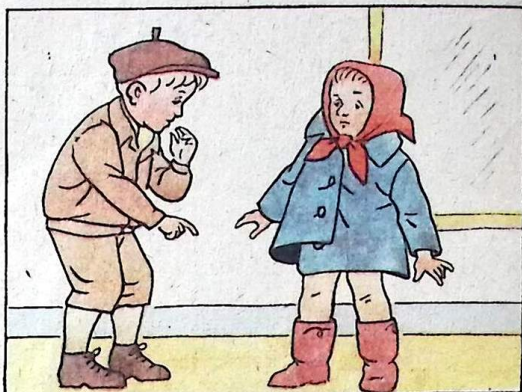
A - 07070

UKVAPENÝ KREJČÍK

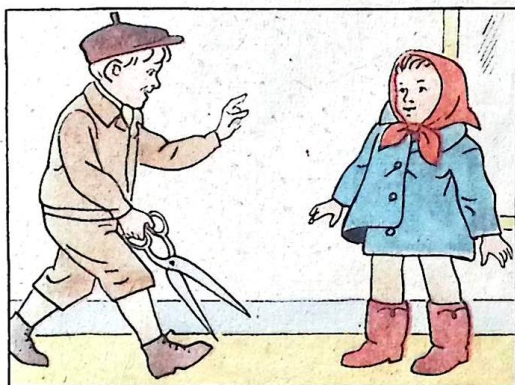
Kreslí Otakar Štembera

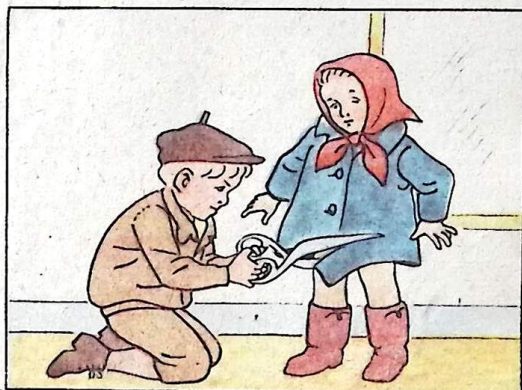
Honzík a Evička si řekli, že spolu půjdou na procházku.

„Ale jakpak to, Evo, vypadáš?“ divil se Honzík, když ji uviděl v kabátku. I Evička se polekala.

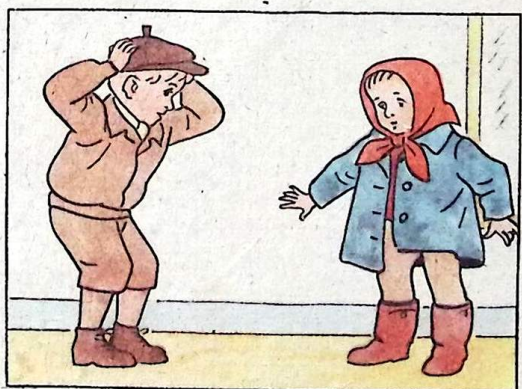
„Jen se neboj, už vím, jak to spravíme,“ těšil ji Honzík.

A hned se dal do práce. Ten to, panečku, spravil!

Dokud byli venku, bylo všechno v pořádku...

... zato když se vrátili domů ...!